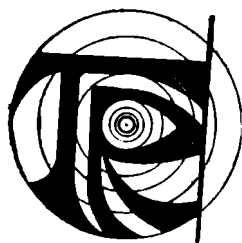

rie a unui voievod român, așa cum l-a păstrat memoria veacurilor și cum l-a trecut în pagina în chirilice sau în pagina de știință a vechimii, e pilduitoare. Întii, ca forță de identificare a literaturii dramatice de evocare cu spiritul dramatic al marilor noastre cărți istorice. Apoi, ca demonstrație că formele tradiționale ale scrisului scenic sint departe de a-și slei frumusețile.

Ionuț NICULESCU

Repere : Horia Lovinescu, „Teatru”, Ep.l., 1967 ; Nicolae Costin, „Letopisețul Țării Moldovei de la zidirea lumii pînă la 1601 și de la 1709 la 1711, „Junimea”, 1976 ; Ion Neculce, „Letopisețul Țării Moldovei” (ed. Gabriel Strempel), „Minerva”, 1982 ; N. Iorga, „Istoria Românilor”, vol. IV, „Cavalerli”, București, 1937 ; C. C. Giurescu, „Istoria Românilor”, vol. II, partea I, Fundații, 1937 ; C. Gane, „Trecute vieți de doamne și domnițe”, vol. I, Buc., f.a.

Calitatea interpretării

La scurtă vreme după premiera pe țară, la Teatrul Dramatic din Galați, a piesei *Cel ce e laș în dragoste* de scriitorul maghiar Illes Endre, radioul ne oferă și el o montare a aceluiași text (în traducerea lui Costantin Olaru), semnată de Eugen Todoran, autor și al adaptării.

Dedicată, la prima vedere, problemele cuplului, piesa propune, de fapt, o cercetare a psihologiei omului contemporan, a relațiilor lui de viață, de muncă, și aici trebuie căutată, desigur, sursa interesului de care pare a se bucura. Relativ modest ca valoare artistică, fără a pune în circulație idei cruciale, textul lui Illes Endre „ne privește” totuși pe fiecare dintre noi, pentru că observă tipuri și situații ce ne sînt familiare, dar mai ales pentru că ne lasă să desprindem din banalitatea inofensivă a gesturilor și atitudinilor curente — ale noastre, ale celor din jur — semnificații vizînd o mentalitate adesea păgubitoare pentru individ și pentru societate. Lășitatea, egoismul, dorința de parvenire nu apar aici în forme grave, dezumanizante, dar simpla lor prezență, chiar „în surdina”, devine reprobabilă, poate urîți existența, climatul moral în care trăim.

La radio, piesa a beneficiat de o lectură fluentă, clară, deși fără deosebită inventivitate regizorală (să recunoaștem, însă, că nici textul nu o presupunea). Au interpretat — convingător, chiar dacă nu întotdeauna pe deplin ei înșiși convinși, cu siguranță profesională — Mariana Mihuiț, Victor Rebengiuc, George Constantin, Mitică Popescu, Dorina Lazăr, Corado Negreanu ș.a.

În adaptarea pentru microfon și regia lui Emil Mandric, *Privește, inger, spre casă*, dramatizare de Kethy Frings după romanul lui Thomas Wolfe, ne prezintă o lume investigată ades, obsesiv, de teatrul occidental contemporan : indivizi înfrinți de un joc social cu legi dure, înfrinți cînd se împotrivesc și deopotrivă cînd încearcă să se alinieze, suflete în derivă, relații interumane anulate de însingurare, nostalgii, visuri, speranțe ce nu îmbogățesc existența, ci o fac și mai greu de suportat.

Imagine edificatoare, descifrată cu ochi atent și trasată cu mîină sigură, a acestei lumi, a acestor destine condamnate, spectacolul radiofonic are meritul de a fi evitat melodrama, punînd în evidență conținutul dramatic, de a fi ocilit sentimentalismul, în favoarea sensibilității. Buna calitate a interpretării s-a datorat actorilor : Carmen Stănescu, Valeria Seciu, Simona Bondoc, Dorina Lazăr, Vasile Nițulescu, Mitică Popescu, Constantin Dinulescu, Dan Condurache, Ion Pavlescu, Doina Tamaș, Rodica Sanda Tuțulanu etc.

Cristina DUMITRESCU